

【Report on Tohoku Volunteer Program 2012】

Mother Tongue (Thai)

Name: Monnaporn Pongpa-ngan (นางสาวมนพร พงศ์พงษ์)

1. What impression did you have on Tohoku after 1.5 year of disaster?

แม้ว่าจะยังมีหลักฐานของความสูญเสียหลงเหลือให้เห็นอยู่ตามจุดต่างๆของเมือง
แต่ก็นับได้ว่าโทโฮคุฟื้นตัวได้เร็วมากเมื่อเทียบกับการฟื้นตัวหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิใน ไทยเมื่อแปดปีก่อน
อาคารห้างร้านบ้านเรือนกลับมาสู่สภาพปกติ ชาวบ้านดำเนินชีวิตควบคู่ไปกับการค่อยๆฟื้นฟูจุดที่เสียหาย
และไม่ว่าจะด้วยสถานการณ์บังคับหรือเป็นเพราะความเต็มใจ
ข้าพเจ้าก็สัมผัสได้ถึงความกล้าหาญของผู้คนในท้องถิ่นที่จะเผชิญหน้ากับความโศกเศร้า ความหวาดกลัว
รวมไปถึงภาพที่น่าจะยังคงสดใหม่อยู่ในความทรงจำ
และยื่นหยัดเพื่อบูรณะเมืองและวิถีชีวิตของพวกเขาขึ้นมาใหม่ เรียกได้ว่า ถึงจะล้มแรง แต่ก็ลุกไว และ
ลุกได้ด้วยขาของตัวเองด้วย

2. Please describe your experiences and tell us your reflection of them (for example, the work which you were engaged in, people's conditions you observed, the stories you heard from them, and any other interesting experiences you would like to share with readers of this report).

เรามีเวลาแค่สองวันสำหรับกิจกรรมอาสาสมัครครั้งนี้
ฉะนั้น ฉันจึง ไม่ได้คาดหวังว่าจะสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงหรือสายสัมพันธ์ใดๆกับชาวบ้านได้มากนัก
ตลอดทั้งสองวันกิจกรรมหลักคือการนั่งร้อยเปลือกหอยเพื่อทำเป็นกระชังเลี้ยงหอยนางรม
ผู้ประสานงานแบ่งสมาชิกออกเป็นกลุ่มย่อยๆประมาณ 3-4 คนต่อกลุ่ม กระจายไปตามทำงานตามบ้าน
กลุ่มของฉันได้ไปทำงานที่บ้านของคุณเซนทาโร่
ชาวประมงวัยกลางคนที่ไม่ค่อยจะมีส่วนร่วมกับการบปศนทนาของพวกเราเหล่าอาสาสมัครเท่าไร แต่ที่ตั้งใจฟัง

และคอยสังเกต คอยดูแล หาน้ำหาทำหาขนมมาเลี้ยงพวกเราอยู่เสมอ งานร้อยเปลือกหอยเริ่มตั้งแต่เก้าโมงครึ่ง

จนถึงบ่ายสามโมงเย็น ในเฟิงฟังที่ทำจากผ้าใบซึ่งไว้กันแดดกันฝน ความร้อนค่อยๆไต่ระดับขึ้นเรื่อยๆ

จนถึงเวลาที่ขง พวกเราถูกเรียกไปกินข้าวกลางวันเตรียมโดยคุณป้าคุณยายในหมู่บ้านชาวประมงนี้

ทำความเข้าใจกันเอง มากกว่าจะเข้าหาเหล่าคุณลุงป้า หรือ ไม่ก็ทำได้แค่กล่าวคำทักทายสองสามประโยคเท่านั้น

ฝึกกับอาสาสมัครคนญี่ปุ่นที่ดำเนินบทสนทนาได้ยาวนานกว่า ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจอะไร

เพราะเขาเหล่านั้นมีข้อได้เปรียบทางภาษา วัฒนธรรม

และความคุ้นเคยกับชาวบ้านเนื่องจากร่วมงานกันมานานแล้ว

เข้าสู่วันที่สอง วันสุดท้ายของกิจกรรมอาสาสมัครครั้งนี้ กิจกรรมดำเนินไปตามตารางคล้ายคลึงกับเมื่อวาน

แต่สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปอย่างชัดเจนคือ ระยะห่างระหว่างเหล่าอาสาสมัครนักเรียนต่างชาติกับชาวบ้าน

ฉันรู้สึกตัวเองพยายามมากขึ้น ยิ้มมากขึ้น คุยมากขึ้น (แม้ว่ามันจะเป็นภาษาญี่ปุ่นแบบผิดๆถูกๆก็ตาม)

สร้างบทสนทนาด้วยการบอกเล่าเรื่องราวในประเทศของฉันแล้วพยายามให้ชาวบ้านบอกเล่าเรื่องราวของที่นี่บ้าง

ง เหล่าคุณลุงคุณป้าเองก็ตอบรับความพยายามของฉันอย่างกระตือรือร้นเช่นกัน

(เมื่อเทียบกับระดับการตอบสนองของเมื่อวันก่อน) ท่านเล่าเรื่องปลา เรื่องการทำประมง เรื่องสถานที่ท่องเที่ยว

เรื่องอาหาร ฯลฯ เราจากลากันด้วยรอยยิ้มและความสุข ฉันไม่ค่อยรู้สึกคิดค้างอะไรมากนัก

เพราะแค่นี้ก็ถือว่า ฉัน ได้บรรลุเป้าหมายส่วนตัวของกิจกรรมอาสาสมัครระยะเวลาสองวันเรียบร้อยแล้ว

3. What did you learn from Tohoku and what would you like to suggest to your country people in case of natural disasters that might happen in your country?

มีเรื่องสำคัญสองเรื่องที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมครั้งนี้ หนึ่งคือ เวลาจะช่วยกำจัดกำแพงทางภาษา

วัฒนธรรมและความเห็นต่างซึ่งกันและกัน และสองคือ

เรื่องราวทั่วไปในชีวิตประจำวันดังเช่นเรื่องที่คุณลุงคุณป้าชาวประมงเล่าให้พวกเราฟังนั้น โดยปกติแล้ว
คงจะเป็นเรื่องน่าเบื่อ หากได้ยินได้ฟังจากคนใกล้ชิด
แต่เมื่อได้มาร่วมกิจกรรมในพื้นที่ที่เพิ่งประสบกับภัยพิบัติเมื่อปีก่อน
เรื่องราวแสนธรรมดาที่พบเจอได้ทุกวันกลับกลายเป็นสิ่งมีค่า การได้มีชีวิตรอดมาทำสิ่งที่เราเคยทำเป็นกิจวัตร
เป็นเหมือนโชค เหมือนรางวัลที่ชาวเมืองหลายๆคนไม่มีโอกาสได้รับมันเป็นครั้งที่สอง
เมื่อนับรวมสองเรื่องนี้เข้าด้วยกันแล้ว ฉันตระหนักได้ถึงความสำคัญของการเปิดใจรับความคิด
รับการช่วยเหลือและรับรู้เรื่องราวของบุคคลภายนอก
ควบคู่ไปกับการรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของท้องถิ่นของเราเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อภัยธรรมชาติมาเยือน
การรวมตัวกันเป็นชุมชนของหมู่บ้านชาวประมงแห่งหนึ่งในเมืองอิชิโนะมากิ ร่วมกันสร้างชุมชน
สร้างอาชีพขึ้นมาอีกครั้ง
ในขณะที่เดียวกันก็รับการช่วยเหลือและรับ โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมจากเหล่านักเรียนต่างชาติด้วยนั้น
เป็นตัวอย่างที่ดีที่แสดงถึงการผสมผสานเรื่องราวภายใน และ ภายนอกเข้าด้วยกัน ฉันเชื่อว่า
กิจกรรมอาสาสมัครแบบนี้ ยิ่งจัดในช่วงที่เพิ่งเกิดภัยพิบัติ
จะยิ่งช่วยเปิดโลกทัศน์และหลอมรวมผู้คนจากหลายนุมของโลกให้ยับเข้ามาใกล้กันมากขึ้น

4. Your message to your country people

ภัยธรรมชาติ น้อยนักที่จะหลีกเลี่ยงหรือป้องกันได้ 100% แต่ความโศกเศร้าและความเสียหายที่เกิดขึ้น
เราสามารถเปลี่ยนให้มันกลายเป็นพลังที่สร้างสรรค์ได้